

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж1 2454/20
8.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Јасминке Бакић и Предрага Васића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Дејан Станић, адвокат из Старе Пазове, ул. Светосавска бр. 7, против туженог Предузећа за производњу, унутрашњу и спољну трговину Млин продукт доо, Београд, Булевар краља Александра бр. 516А, чији је пуномоћник Наташа Јовичић, адвокат из Земуна, ул. Николаја Островског бр. 1, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 бр. 2460/18 од 29.01.2019. године, исправљене решењем Првог основног суда у Београду П1 бр. 2460/18 од 16.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 8. априла 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 2460/18 од 29.01.2019. године, исправљена решењем Првог основног суда у Београду П1 бр. 2460/18 од 16.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр. 2460/18 од 29.01.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог без броја од 22.11.2014. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљу врати на рад у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 225.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Правоснажним решењем Првог основног суда у Београду П1 бр. 2460/18 од 16.07.2020. године, исправљена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр. 2460/18 од 29.01.2019. године, у ставу првом изреке, алинеја друга, у погледу датума доношења решења туженог и то тако што уместо датума “22.11.2014. године” треба да

стоји датум “25.11.2014. године”.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је из свих законом прописаних разлога, са предлогом као у жалби, истичући захтев за накнаду трошкова поступка по жалби.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11, 55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, оценио је да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужени, као послодавац, је са тужиљом, као запосленом са IV степеном стручне спреме, закључио уговор о раду 29.08.2014. године, којим је тужиља распоређена за обављање послова на радном месту трговац, који радни однос је заснован на неодређено време, а дана 10.11.2014. године, закључен је Анекс уговора о раду, којим су регулисана међусобна права, обавезе и одговорности тужиље и туженог. Решењем о отказу уговора о раду од 25.11.2014. године, на основу члана 179 став 1 тачка 3 Закона о раду, тужиљи је отказан уговор о раду, с обзиром да у периоду од 20.10.2014. године до 14.11.2014. године, није поштовала радну дисциплину, односно њено понашање је било такво да не може наставити рад код послодавца, јер у наведеном периоду није контролисала рокове трајања производа у деликатес витрини за коју је према распореду била одговорна, што је утврђено интерном контролом, када је откривено 5 артикала са истеклим роком трајања, чиме је поступила супротно одредбама Анекса уговора о раду и то члана 32 став 2 тачка 1, као и да поред више упозорења од стране непосредног руководиоца да запослена мора да промени начин понашања тј. да поштује радну дисциплину која је основ сваког рада, запослена није учинила ништа да се то промени, те да би се несумњиво даљи наставак рада запослене-тужиље у привредном друштву одразио на извршавање задатка од стране запослене и негативно утицао на друге запослене, због чега је морао да уследи отказ уговора о раду. Тужиљи је дана 14.11.2014. године, достављено упозорење од 14.11.2014. године о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се својом изјавом од 18.11.2014. године, тужиља изјаснила. Тужиља је у спорном периоду према унапред сачињеном месечном распореду била задужена за исправност и рад на одељењу деликатеса у објекту у коме је радила, а који је био “покривен” видео надзором и вршила је спецификацију робе за коју је утврдила да јој је истекао рок трајања, исте уколонила и сместила у посебан објекат ”бункер”, с тим да је претходно евидентирала све у посебној књизи која се налазила код пословође објекта, што је првостепени суд утврдио из исказа тужиље саслушане у својству парничне странке. Пре доношења побијаног решења о отказу уговора о раду тужиљи није достављено тзв. “антиципирано упозорење” у складу са чланом 180 став 3 Закона о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да нису испуњени законски услови из члана 179 став 2 тачка 1 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05...75/14), јер тужени није утврдио кривицу тужиље као запослене у поступку пре доношења побијаног решења и у доказном поступку пред првостепеним судом, нити је с обзиром на техничку могућност провером видео записа, проверио

наводе тужиле из њене изјаве од 18.11.2014. године.

Првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, а за своју одлуку дао разлоге које у битном прихвата и овај суд.

Побијано решење туженог донето је на основу члана 179 став 1 тачка 3 Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05...54/09), али погрешна правна квалификација не утиче на законитост решења о отказу уговора о раду, јер суд није везан правном квалификацијом отказних разлога, већ чињеничним стањем.

Одредбом члана 179 став 2 тачка 1 Закона о раду (Сл. гласник РС бр. 24/05....75/14), која представља основ за отказ уговора о раду тужиле, прописано је, да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе. Одредбом члана 180 истог закона је прописано да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179 став 2 и 3 овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам радних дана од достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења и да је у упозорењу из става 1 овог члана послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Одредбом члана 193 истог закона прописано је да се запосленом у писаном облику доставља решење о остваривању права, обавеза и одговорности, са образложењем и поуком о правном леку, осим у случају из члана 172 овог закона.

Правилно је првостепени суд закључио да тужени није доказао да тужиле није поштовала радну дисциплину и да је њено понашање такво да не може да настави рад код туженог, односно да наведено образложење отказног решења не представља образложење у смислу одредби члана 193 Закона о раду. Тужени такође није доказао да се у конкретном случају ради о антиципираном упозорењу тужиле у смислу одредбе члана 180 став 3 Закона о раду.

Поред тога, тужени послодавац тужиле као запосленој, није омогућио услове за побољшање рада, јер приликом утврђења да тужиле не поштује радну дисциплину, што је констатовано изјавом од 14.11.2014. године, на коју се у образложењу побијаног решења тужени позива, није наведено тачно у чему се огледа несавесно или немарно извршавање радне обавезе, нити конкретно описује понашање запослене које представља повреду радне дисциплине, при чему тужени као послодавац, тужиле није дао одговарајуће инструкције и оставио рок за побољшање рада, већ у образложењу побијаног решења тужени само наводи да је запосленој упућено више упозорења од стране непосредног руководиоца да запослена мора да промени начин понашања, не наводећи датуме тих упозорења, дакле након датума 14.11.2014. године, када је први пут утврђено да тужиле не поштује радну дисциплину, нису поново вршене контроле рада тужиле.

Код изложеног, оспорено решење о отказу уговора о раду тужиле је правилно као незаконито поништено.

Полазећи од одредбе члана 191 ЗОР-а, да се у случају незаконитог престанка радног односа реинтеграција запосленог се врши његовим враћањем на рад, те код утврђеног да је оспорено отказно решење решење незаконито, правилно је тужени обавезан да тужиле врати на рад код туженог.

На основу изложеног, без утицаја су наводи жалбе туженог да је изјавом од 14.11.2014. године, тужила признала непоштовање радне дисциплине, јер у самом упозорењу од 14.11.2014. године, и побијаном решењу о отказу уговора о раду, није наведено тачно у чему се огледа несавесно или немарно извршавање радне обавезе, односно није описано конкретно понашање тужиле које представља повреду радне дисциплине која је била основ за отказ уговора о раду.

Ни осталим наводима жалбе се не доводи у сумњу правилност ожалбене пресуде, јер су исти већ били предмет правилне оцене првостепеног суда.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Како тужени није успео у жалбеном поступку, то исти нема право на накнаду трошкова жалбеног поступка, због чега је његов захтев за накнаду трошкова поступка по жалби, одбијен.

На основу изложеног, применом одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11, 55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**

